

Nr 69

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till förordning om ändring i folkbokföringsförordningen den 28 juni 1946 (nr 469); given Stockholms slott den 4 februari 1955.

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att antaga härvid fogat förslag till förordning om ändrad lydelse av 35 § 2 mom. och 63 § folkbokföringsförordningen den 28 juni 1946 (nr 469).

GUSTAF ADOLF

Per Edvin Sköld

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås, att präst, som bebor prästgård, i mantalsskrivningshänseende icke vidare skall anses likställd med ägare av prästgården samt att polisman, som verkställer delgivning av anmaning att lämna uppgift till kyrkobokföring eller mantalsskrivning, icke längre skall äga rätt till särskild gottgörelse för delgivningen.

Förslag

till

förordning om ändrad lydelse av 35 § 2 mom. och 63 § folkbokföringsförordningen den 28 juni 1946 (nr 469)

Härigenom förordnas, att 35 § 2 mom. och 63 § folkbokföringsförordningen den 28 juni 1946¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

Nuvarande lydelse.

35 §.

2 mom. Lika med — — — menighet; samt

4) innehavare av publikt boställe, prästgård eller på lön anslagen jord.

Såsom innehavare av publikt boställe, prästgård eller på lön anslagen jord skall anses den tjänsteinnehavare eller annan, som författningens enligt äger nyttja fastigheten eller tillgodonjuta dess avkastning. Beträffande i ecklesiastik boställsordning avsett löneboställe är vederbörande pastorat att anse som innehavare.

63 §.

Anmaning, varom — — — lämpligt vite.

Polisman, som verkställer delgivning av anmaning, äger att därför av den försumlige undfå gottgörelse med fem kronor för varje förrättning.

Rörande indrivning av gottgörelse som här avses är särskilt stadgat.

Föreslagen lydelse.

35 §.

2 mom. Lika med — — — menighet; samt

4) innehavare av publikt boställe, eller på lön anslagen jord.

Såsom innehavare av publikt boställe eller på lön anslagen jord skall anses den tjänsteinnehavare eller annan, som författningens enligt äger nyttja fastigheten eller tillgodonjuta dess avkastning. Beträffande i ecklesiastik boställsordning avsett löneboställe är vederbörande pastorat att anse som innehavare.

63 §.

Anmaning, varom — — — lämpligt vite.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1955.

¹ Senaste lydelse av 63 § se 1952:336.

*Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 4 februari
1955.*

N ä r v a r a n d e:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden SKÖLD, ZETTERBERG, TORSTEN NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, ANDERSSON, HEDLUND, PERSSON, HJALMAR NILSON, LINDELL, NORDENSTAM, LINDSTRÖM, LANGE.

Efter gemensam beredning med cheferna för ecklesiastik- och civildepartementen anmäler chefen för finansdepartementet, statsrådet Sköld, fråga om *vissa ändringar i folkbokföringsförordningen den 28 juni 1946 (nr 469)* samt anför därvid följande.

1. Ändring av 35 § 2 mom. folkbokföringsförordningen

Gällande bestämmelser m. m.

Enligt 35 § 1 mom. folkbokföringsförordningen skall vid mantalsskrivning i mantalslängder uppföras alla vid ingången av mantalsåret bestående fastigheter med angivande vid varje fastighet av dess ägare eller innehavare. Enligt 35 § 2 mom. skall lika med ägare av fastighet vid mantalsskrivningen anses, bland andra, innehavare av prästgård. Vidare föreskrives, att såsom innehavare av prästgård skall anses den tjänsteinnehavare eller annan, som författningsenligt äger utnyttja fastigheten eller tillgodonjuta avkastningen. De i 35 § 2 mom. meddelade bestämmelserna angående vem som skall anses likställd med ägare av fastighet, är föranledda av och utformade med hänsyn till bestämmelserna i 13 § kommunalskattelagen angående skattskyldighet för fastighet, sådant detta författningsrum löd enligt lag den 30 augusti 1932, nr 411.

Enligt dessa äldre bestämmelser i kommunalskattelagen, vilka tillämpades sista gången vid 1953 års taxering, var präst skyldig utgöra fastighets-skatt för prästgård på landet, som han bebodde, ävensom skatt för inkomst därav. Ifrågavarande bestämmelser om prästs skattskyldighet föranleddes därav, att enligt 1910 års prästlöneregleringslag präst på landet såsom löne-förmån ägde rätt till fri bostad å prästgård.

Enligt lag den 5 juni 1953 (nr 400) om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370), som trädde i kraft den 1 januari 1955, skall fastighetsskatt påföras sista gången på grund av 1954 års fastighetstaxe-

ring. Därefter skall i stället för fastighetsskatt kommunal inkomstskatt uttagas, beräknad på ett s. k. garantibelopp för fastigheten.

Vid 1954 års riksdag beslöts i anledning av propositionen nr 11/1954, bland annat, att prästgårdarna skulle undantagas från skatteplikt. I anslutning därtill vidtogs den ändringen av kommunalskattelagen att där förekommande stadganden om att innehavare av prästgård vore i ägarens ställe skattskyldig och att såsom innehavare av prästgård skulle anses den tjänsteinnehavare eller annan, som författningsenligt ägde nyttja fastigheten eller tillgodonjuta dess avkastning, utgick. Vidare infördes ett stadgande av innebörd att prästgård, som avses i ecklesiastik boställsordning, skall vara undantagen från skatteplikt. Ifrågavarande bestämmelser har upptagits i lagar den 19 februari 1954, nr 43 och 44, innefattande vissa ändringar i kommunalskattelagen, vilka tillämpats första gången vid 1954 års taxering.

Departementschefen

I 35 § 2 mom. folkbokföringsförordningen förekommande stadgande om att innehavare av prästgård skall anses lika med ägare är föranledd av den äldre bestämmelsen i kommunalskattelagen att präst, som bebodde prästgård, skulle utgöra fastighetsskatt för denna. Sedan prästgård blivit undantagen från skatteplikt, bör nyssnämnda stadgande i folkbokföringsförordningen utgå. Jag förordar att 35 § 2 mom. nämnda förordning ändras i överensstämmelse härmed.

2. Fråga om ändring av 63 § folkbokföringsförordningen

Inledning

I en den 3 november 1954 dagtecknad promemoria har assessorn i kammarrätten S. F. von Otter, vilken av mig, med stöd av Kungl. Maj:ts bemyndigande den 29 juni 1951, den 30 juni samma år tillkallats med uppdrag att tillsvi vidare såsom sakkunnig inom finansdepartementet biträda med utredning av vissa frågor rörande folkbokföringsväsendet, föreslagit sådan ändring i 63 § folkbokföringsförordningen, att polisman, som verkställer delgivning av anmaning, varom där förmäles, icke vidare skall vara berättigad till särskild gottgörelse härför.

Över promemorian har, efter remiss, yttranden avgivits av *kammarrätten, statistiska centralbyrån, riksräkenskapsverket, överståthållarämbetet* — efter hörande av direktionen för Stockholms stads uppborrdsväsen, *länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län* — efter hörande av Göteborgs stads drättselkammare, *länsstyrelsen i Norrbottens län, statspolisintendenten, Svenska stadsförbundet och Svenska landskommunernas förbund.*

Gällande bestämmelser m. m.

Folkbokföringsförordningen innehåller bestämmelser om bl. a. allmänhetens anmälnings- och uppgiftsskyldighet rörande sådana förhållanden, som är av betydelse för kyrkobokföring och mantalsskrivning. Underlåtenhet att fullgöra föreskriven anmälnings- eller uppgiftsskyldighet kan i vissa fall straffas med böter högst trehundra kronor (jfr 62 §). I andra fall av underlåtenhet kan den försumlige anmanas att fullgöra sin skyldighet (jfr 63 §) nämligen: då anmälan om barns födelse icke gjorts inom föreskriven tid (16 §); då, i samband med att anmälan om flyttning göres, flyttningsbetyg icke avlämnas eller icke, efter meddelad påminnelse, insändes (21 §); då någon, som uttagit utvandringscertifikat, icke utvandrat samt underlåtit att återlämna utvandringscertifikatet (24 § 4 mom.); då pastor erhåller vetskap om att någon flyttat till eller inom församlingen men flyttningen icke anmälts inom föreskriven tid (27 §); och då mantals- eller arbetsgivareuppgift eller huvudförteckning ej avlämnats inom föreskriven tid eller avlämnad uppgift är ofullständig (44 §).

Anmaning bör enligt 63 §, där omständigheterna ej till annat föranleder, tillställas vederbörande i rekommenderat brev. Då så anses påkallat må dock polismyndighet anlitas för delgivningen. Om anmaningen icke hör-sammas, må för skyldighetens utkrävande anlitas biträde av länsstyrelsen, som äger förelägga den försumlige lämpligt vite.

63 § andra och tredje styckena folkbokföringsförordningen har följande lydelse: »Polisman, som verkställer delgivning av anmaning, äger att därför av den försumlige undfå gottgörelse med fem kronor för varje förrätt-ning.

Rörande indrivning av gottgörelse som här avses är särskilt stadgat.»

Av kungörelsen den 15 juni 1944 (nr 441) angående indrivning av polisman m. fl. tillkommande gottgörelse för infordrande av uppgifter m. m. till mantals- och kyrkoskrivning framgår, att gottgörelsen under vissa angivna förutsättningar må uttagas genom utmätning utan föregående dom eller utslag.

Enligt kungörelse den 4 juni 1954 (nr 317) angående redovisning av andel i restavgift m. m., som utgår till vissa polismän, vilken kungörelse trätt i kraft den 1 juli 1954, äger polisman icke längre, såvida han icke jämlikt övergångsbestämmelserna till polislönereglementet är bibehållen vid sin rätt till sportler, behålla den gottgörelse, som tillkommer honom jämlikt 63 § folkbokföringsförordningen. Gottgörelsen skall i stället tillfalla statsverket, därest statsverket bidrager till kostnaden för polismannens avlöning, samt eljest vederbörande polisdistrikt.

Beträffande tillkomsten av stadgandet i 63 § folkbokföringsförordningen må erinras om följande.

I 1861 års mantalsskrivningsförordning stadgades bötespåföljd för underlåtenhet att avlämna mantalsuppgift. Det år 1889 avgivna betänkande, som sedermera efter överarbetning kom att ligga till grund för förordningen den 6 augusti 1894 angående mantalsskrivning, innehöll icke någon föreskrift om bötespåföljd i förevarande avseende utan allenast ett stadgande angående skyldighet för pastor eller mantalsskrivningsförrättare att låta infordra vederbörlig mantalsuppgift. I 1889 års betänkande anfördes.

Kommitterade hava för sin del icke kunnat annat än finna det oegentligt, att bötesstraff stadgas för en försummelse av ifrågavarande beskaffenhet, och erfarenheten har också ådagalagt, att de nu föreskrivna böterna, särskilt de för underlåtenhet att avlämna flyttningsbetyg, i verkligheten icke så ofta utdömas, vilket förhållande naturligen föranletts, bland annat, av vederbörande pastorers motvilja för att anmäla sina församlingsbor till bötesstraff. Det synes kommitterade för övrigt vara av mindre vikt att en person blir straffad för det han underlåtit att avlämna en för mantalsskrivning nödig handling än att denna handling verkligen kommer till någon nytta vid förrättningen.

Enligt de intill år 1947 gällande 1894 års mantalsskrivningsförordning och förordningen den 3 december 1915 angående kyrkoböckers förande ålåg det allmänheten att till mantalsskrivningen och kyrkobokföringen lämna vissa uppgifter angående personliga förhållanden. Uraktlät någon att lämna mantalsuppgift borde han enligt 15 § mantalsskrivningsförordningen, om han fanns inom orten, av mantalsskrivningsförrättaren anmanas att inom viss tid efter delfäendet fullgöra sin uppgiftsskyldighet. Anmaning kunde genom polismyndighetens försorg tillställas den försumlige. Hört sammades icke anmaning eller fanns den försumlige icke inom orten finge biträde anlitas av länsstyrelsen, som ägde förelägga lämpligt vite. Motsvarande bestämmelser gällde vid fall av underlåtenhet att lämna flyttningsbetyg. Polisman, som verkställde delgivning av anmaning att lämna mantalsuppgift eller föreläggande att lämna flyttningsbetyg, ägde av den försumlige undfå gottgörelse med fem kronor.

Försummade någon att, om han tagit ut flyttningsbetyg till utlandet men icke lämnat riket, inom föreskriven tid återlämna betyget eller försummade den som inflyttat från utlandet att anmäla sig till kyrkobokföring i riket kunde han straffas med böter från och med fem till och med etthundra kronor (35 § 2 mom. kyrkobokföringsförordningen).

Folkbokföringskommittén föreslog i sitt betänkande med förslag till omorganisation av folkbokföringen (SOU 1944:52) bestämmelser, i huvudsak överensstämmande med de ovan återgivna bestämmelserna i folkbokföringsförordningen. Dock skulle polisman, som verkställde delgivning av anmaning eller föreläggande, enligt förslaget undfå gottgörelse med tio kronor.

I motiven till de föreslagna bestämmelserna erinrade folkbokföringskommittén om nyssnämnda i 1889 års betänkande gjorda uttalande. Kommittén erinrade vidare om att i propositionen 1894 däremot föreslagits ett stad-

gande om bötespåföljd för underlåtenhet att avlämna mantalsuppgift. Därjämte hade den i betänkandet föreslagna bestämmelsen om uteblivna mantalsuppgifters infordrande bibehållits. Departementschefen hade anfört, att det här gällde icke blott att avhjälpa följderna av den försummade uppgiftsskyldigheten utan lika mycket att förebygga själva försummelsen. I detta avseende syntes det näppeligen kunna betvivlas, att böteshotet, helst i förening med ersättningskyldighet för infordrandet av felande uppgift, skulle verka kraftigare än endast risken att få betala sistnämnda ersättning. I riksdagen hade det emellertid ansetts olämpligt att stadga bötesstraff för en försummelse av förevarande beskaffenhet. Folkbokföringskommittén, för vilken det ifrågavarande spørsmålet vore aktuellt icke blott med avseende å uppgiftsskyldigheten vid mantalsskrivning utan även i vissa andra hänseenden, anslöt sig i princip till den åsikt, som i propositionen uttalats av departementschefen. I vissa fall, då på grund av tillräckliga kontrollmöjligheter försummelse svårligen kunde undgå upptäckt och dess menliga verkan sålunda i huvudsak torde inskränka sig till att skyldigheten måste särskilt utkrävas, förklarade sig kommittén dock, för att så mycket som möjligt begränsa användningen av straff, anse infordrandet och den därmed under vissa förutsättningar förbundna ersättningskyldigheten kunna vara tillfyllest jämväl som preventivreaktion. Angelägenheten av att försummelse förebyggdes syntes nämligen i dylika fall framstå med något mindre styrka än eljest, och för övrigt syntes den förebyggande verkan, sedan insikten om att försummelse städse måste tvångsvis gottgöras, väl trängt igenom i det allmänna medvetandet, icke bliva mindre trots den mindre strängheten.

Över folkbokföringskommitténs förslag inhämtades yttrande av, bland andra, statspolisintendenten, vilken framhöll, att anmaning i första hand borde tillställas vederbörande i rekommenderat brev och att endast i andra hand delgivning genom polismyndighet borde ifrågakomma. Föreskriften om gottgörelse vid delgivning hade viss karaktär av sportel. Sportelsystemet vore emellertid på avskrivning. Däremot syntes ett »bötesbelopp» om tio kronor böra utkrävas, vilket belopp borde tillfalla statsverket.

I det förslag till folkbokföringsförordning, som genom proposition nr 255 förelades 1946 års riksdag, upptogs efter omarbetning de inledningsvis omnämnda bestämmelserna om uppgiftsskyldighet och anmaningsförfarande i 38, 44 och 63 §§.

Vid propositionens avlåtande anförde dåvarande chefen för finansdepartementet, efter att ha framhållit att den, som trots påminnelse försummat att för kyrkobokföring anmäla barns födelse eller namn, borde av pastor anmanas att inom viss tid efter delfäendet av anmaningen fullgöra sin skyldighet och att länsstyrelsen borde äga befogenhet att förelägga den försumlige vite, om anmaningen ej hör sammades, bl. a. följande.

Polisman som verkställer delgivning av anmaning äger enligt kommittéförslaget rätt att av den försumlige erhålla gottgörelse härför med 10 kronor för varje förrättning. Liknande bestämmelser finnas för närvarande i bland annat kyrkobokföringsförordningen, mantalsskrivningsförordningen och taxeringsförordningen, dock att gottgörelsen enligt dessa författningar utgår med endast 5 kronor för varje förrättning. I ett par remissyttranden har emellertid framhållits, att gottgörelsen hade viss karaktär av sportel och att sportelsystemet vore på avskrivning. Med hänsyn härtill har i yttrandena föreslagits, att i stället ett »bötesbelopp» om 10 kronor borde utkrävas, vilket belopp borde tillfalla statsverket. Frågan om en revidering av de hittills tillämpade principerna i förevarande hänseende synes emellertid böra upptagas till behandling först i sammanhang med en omprövning av andra liknande spørsmål. För närvarande torde därför bestämmelser i ämnet böra utfärdas i huvudsaklig överensstämmelse med kommitténs förslag, dock att någon höjning av ersättningsbeloppet utöver vad nu gäller icke torde böra ske.

Vad angick frågan om tvångsmedel vid försummelse att fullgöra uppgiftsskyldighet till mantalsskrivningen förklarade sig departementschefen biträda kommittéförslaget, vilket byggde på att för anmaningsförfarandet vid mantalsskrivning skulle gälla samma bestämmelser som i fråga om anmaning att göra anmälan till kyrkobokföringen.

Sedan andra särskilda utskottet med en redaktionell ändring i 63 § första stycket tillstyrkt det framlagda förslaget, antogs propositionen i här ifrågakomna delar av riksdagen med den av utskottet föreslagna ändringen.

Promemorian

Utredningsmannen framhåller, att försummelse att fullgöra anmälnings- eller uppgiftsskyldighet enligt folkbokföringsförordningen i allmänhet synes bero på glömska eller förbiseende. Som regel fullgjorde också den försumlige sin skyldighet omedelbart efter det han blivit påmind därom. Enär det för folkbokföringsmyndigheterna vore angeläget att — framför allt under den tid då mantalsskrivningsförrättningarna påginge — få in felande uppgifter snarast möjligt, skedde påminnelse ofta per telefon eller genom vanligt brev. Erfarenheten hade nämligen visat att det i regel toge längre tid att få ett rekommenderat brev än ett vanligt brev besvarat. Först om en på angivet sätt gjord påminnelse ej finge åsyftad verkan, utsändes anmaning med rekommenderat brev eller delgäves den genom polismyndighetens försorg. Sistnämnda form för delgivning vore avsedd att komma till användning allenast i undantagsfall för att polismyndigheten i största möjliga utsträckning skulle befrias från delgivningsuppdrag av detta slag samt i någon mån även för att en försumlig icke i onödan skulle betungas med kostnad för delgivningen.

Delgivning genom polismyndighets försorg skedde också numera mycket sällan, framhålles vidare i promemorian. I de fall, då polisman anlitas för

delgivning, hade det inträffat att den stadgade ersättningen om fem kronor icke avkrävts vederbörande. I fall, där krav visserligen framställts men ersättning trots detta ej lämnats, syntes det höra till sällsyntheterna att indrivning skett.

Utredningsmannen erinrar vidare om, att det hittills icke förelegat någon skyldighet för polisman att utkräva ersättningen eller att föranstalta om indrivning av sådan. Efter polislöneregleringens genomförande syntes det emellertid få anses vara ett tjänsteåliggande för polisman, som verkställer delgivning jämlikt 63 § folkbokföringsförordningen, att avfordra vederbörande den ifrågavarande gottgörelsen, vilken därefter skall, om icke polismannen jämlikt övergångsbestämmelserna till polislönereglementet är bibehållen vid sin rätt till sportler, redovisas till statsverket eller polisdistriktet. Polismannen blir vidare skyldig att föranstalta om indrivning av belopp som ej erlagts.

Enligt utredningsmannens mening vore det att befara att — om nu gällande bestämmelse om gottgörelse till polisman för verkställd delgivning bibehålles — statsverkets kostnader för redovisning och indrivning av ersättningarna kommer att överstiga vad som inflyter. Därtill komme att det skäl, som tidigare kunde åberopas till stöd för bestämmelsens fortvaro — nämligen att gottgörelsen om fem kronor hade karaktären av ersättning till polismannen för av honom nedlagt arbete — icke längre föreläge. Utredningsmannen föreslår därför att bestämmelserna i 63 § andra och tredje styckena folkbokföringsförordningen upphäves.

Utredningsmannen erinrar om, att förslag om införande av bestämmelser om bötespåföljd för underlåtenhet att lämna bland annat mantalsuppgift tidigare avvisats av riksdagen. Om den särskilda gottgörelsen till polisman, som verkställer delgivning av anmaning, i enlighet med vad utredningsmannen föreslagit slopas, kunde detta möjligen utgöra anledning att på nytt upptaga frågan om införande av bötespåföljd för underlåtenhet som här avses. Därvid måste emellertid beaktas ett av de skäl, som tidigare åberopats mot införande av påföljd, nämligen att straff icke lämpligen borde stadgas i fall, där på grund av tillräckliga kontrollmöjligheter försummelse svårigen kunde undgå upptäckt. Anledning syntes icke föreligga att nu intaga någon annan ståndpunkt till denna principiella fråga, helst som erfarenheten visat dels att det i regel icke mötte några svårigheter för myndigheterna att få in felande uppgifter och dels att vitesföreläggande praktiskt taget aldrig behövt tillgripas. Om de nu gällande bestämmelserna skulle ersättas med ett stadgande om påföljd för underlåtenhet att fullgöra anmälnings- eller uppgiftsskyldighet, varom här vore fråga, måste förut sättas att antalet åtal bleve obetydligt. Kostnaderna för det allmänna för genomförandet av ett sådant åtal samt för indrivning av utdömda böter skulle sannolikt, såvida icke bötesbeloppet sattes relativt högt, överstiga vad som komme att inflyta till statsverket.

I promemorian erinras vidare om att enligt 55 § 3 mom. gällande taxeringsförordning, krono- eller stadsbetjänt, som verkställer delgivning av vitesföreläggande, som meddelats jämlikt nämnda förordning, därför äger att av den försumlige undfå gottgörelse med fem kronor för varje förrättning. Denna bestämmelse saknade emellertid motsvarighet i det förslag till ny taxeringsförordning, vilket upprättats av 1950 års skattelagssakkunniga (Betänkande med förslag till effektivare taxering: SOU 1954:24).

Det föreläge enligt utredningsmannens mening icke någon anledning att ersätta det i folkbokföringsförordningen förekommande stadgandet om gottgörelse till polisman med ett stadgande om bötesstraff.

Om de föreslagna ändringarna i folkbokföringsförordningen genomfördes, borde motsvarande ändring göras i 57 § kungörelsen den 19 december 1947 (nr 944) angående folkbokföringen i Stockholm och 52 § kungörelsen den 30 juni 1948 (nr 621) angående folkbokföringen i Göteborg, sådant sistnämnda författningsrum lyder enligt kungörelse den 30 maj 1952 (nr 340). Därjämte borde den inledningsvis berörda kungörelsen den 15 juni 1944 (nr 441) upphävas.

Yttranden

Utredningsmannens förslag tillstyrkes eller lämnas utan erinran av *samtliga remissmyndigheter*. *Länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län* framhåller i sitt yttrande, att i den mån polismännens och exekutorernas sportler indragits till det allmänna, avgiftens karaktär av ersättning för utfört arbete bortföle. I den mån sportlerna icke indragits, kunde dock avgiftens slopande komma att i förekommande fall innebära en inkomstminskning för vederbörande exekutor. Då det emellertid, enligt vad länsstyrelsen inhämtat, ytterst sällan förekomme, att anmaningar delgaves mot sådan avgift, syntes inkomstbortfallet praktiskt taget bli utan betydelse.

Departementschefen

Enligt utredningsmannens förslag skall nu gällande bestämmelse om rätt för polisman, som verkställer delgivning av anmaning att lämna vissa uppgifter till kyrkobokföring och mantalsskrivning, att uppbära gottgörelse därför upphävas. Enär ersättningen i fråga har viss karaktär av sportel och sportelsystemet är under avskrivning, får jag förorda att författningsändringen genomföres. Jag finner mig även böra biträda vad utredningsmannen uttalat därom, att anledning saknas att ersätta den nuvarande bestämmelsen med ett stadgande om bötesstraff.

3. Departementschefens hemställan

Föredragande departementschefen hemställer härefter, att Kungl. Maj:t

måtte genom proposition föreslå riksdagen att antaga ett inom finansdepartementet i överensstämmelse med det anförda upprättat förslag till *förordning om ändrad lydelse av 35 § 2 mom. och 63 § folkbokföringsförordningen den 28 juni 1946 (nr 469)*.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdade hemställen förordnar Hans Maj:t Konungen, att proposition av den lydelse, bilaga till detta protokoll utvisar, skall avlåtas till riksdagen.

Ur protokollet:
Harald Häggquist